

När jag vaknar är det kallt på sängens andra sida. Mina fingrar trevar efter Primus värme men hittar bara madrassens sträva kanvasöverdrag. Hon har nog haft mar-drömmar och lagt sig hos mor. Så är det förstås. Det är ju slätterdag i dag.

Jag lyfter huvudet och lutar hakan mot handen. Rummet är så pass just att jag ser dem. Min lillasyster Prim ligger ihopkrupen med ryggen mot mors mage och de har kinderna fått ihop. I sömnen ser mor yngre ut, sliet, men inte så missmodig. Primns ansikte är fräsch som en dagdropp, hon är lika söt som gullvivan hon är uppkallad efter. Mor lär visst också ha varit vacker en gång i tiden, har jag hört.

På vakt vid Primns knä sitter världens fulaste katt. Nosen är intryckt, halva ena örat är borta och ögonen har samma färg som rutande squash. Prim döpte honom till Smörblomma och hävdade besträmt att den smutsigula pälsen liknade den klargula blomman. Han hatar mig. I alla fall misstror han mig. Trots att det är flera år sedan tror jag att han fortfarande minns mina försök att dränka honom i en hink. Prim kom hemsläpande med en mager kattunge med magen svullen av mask och pälsen full av löss och det sista jag behövde just då var ännu en mun att mätra. Men Prim tiggde och bad, hon till och med grät, så jag fick ge mig. Så småningom blev det bra med katten. Mamma lyckades befria honom från all olytra och han är född till musjägare. Då och då fångar han till och med en råtta. Ibland när jag slaktar ett jaktbyte ger jag inälvorna till Smörblomma. Han har slutat fräsa åt mig.

Inälvor. Inget fräsande. Det är så nära kärlek vi någonsin kommer. Jag slänger benen över sängkanten och stricker fötterna i jaggarkäng-

orna vars smidiga skinn har format sig efter mina fötter. Jag drar på mig byxor och en skjorta, stoppar in min långa mörka fläta under en mössa och greppar min samlarsäck. Under en träskål på bordet, i skydd för hungliga råttor och katter, står en perfekt liten getost inslagen i basilikablåd. Det är Primns present till mig på slätterdagen. Jag lägger försiktigt osten i fickan medan jag smyger ut genom dörren.

Vår del av Distrikt 12 kallas Sömmen. Vid den här tiden på dygnet brukar det krylla av kolgruvare på väg till morgonskifter; män och kvinnor med uppdragna axlar och svullna knogar. De flesta har sedan länge gett upp försöken att skrubbba bort koldammet från sina spruckna naglar och fårade, magra ansikten. Men i dag är de svarta, kolstybsräckta gatorna tomma och de låga grå husens fönsterluckor stängda. Slättern äger inte runn förrän klockan två. Lika bra att ta sovrmorgon. Om man kan.

Vårt hus ligger i bortresta änden av Sömmen. Jag behöver bara passera några grindar för att komma till det skräpiga fält som kallas Ängen. Ett högt gallerstängsel, krönt med rullad taggtråd, skiljer Ängen från Skogen och inhägnat faktiskt hela Distrikt 12. Teoretiskt sett ska stängslet vara strömförande dygnet runt för att skrämma bort rovdjuren i skogen från våra gator – förr brukade flockar av vilda hundar, ensamma punnor och björnar sätta skräck i folk. Men i praktiken har vi tur om vi får två eller tre timmars elektricitet under kvällarna och därför är det ofast ofarligt att vidföra stängslet. Trots det tar jag mig alltid tid att lyssna efter surrandet som betyder att elektriciteten är påslagen. Just nu är det knäppst. Dold bakom ett buskage lägger jag mig platt på mage och glider genom en halvmetertång glipa som har funnits i flera år. Stängslet har flera andra svaga punkter, men den här är så nära vårt hus att jag nästan alltid går till skogs här.

Så snart jag är inne bland träden tar jag fram en bäge och ett kogert med pilar från en ihållig stock. Oavsett om stängslet är strömförande eller ej, så har det sett till att inga köttätande rovdjur besöker Distrikt 12. Ute i skogen får de härja fritt och där finns även andra otrevligheter som giftoormar och rablessmitrade djur. Dessutom finns det inga